

[Axel Kristensen.]

ordførertale for et år siden udtryk for, at jeg var taknemlig for dette.

Jeg sagde forleden dag, at jeg ikke havde skiftet opfattelse med hensyn til, hvor væsentligt det er, at parterne selv ordner sagerne; men når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen som formand for Smedeforbundet, allerede inden konflikterne trådte i kraft, udstedte strejkevarsler for ved hjælp af et par tusind mand at standse bogstavelig talt hele det pågældende område, var forudsætningen for den deling af stemmerne, som forligsloven bød, ikke mere til stede, og når den ikke mere er til stede, er der vel et flertal for mæglingforslaget. Det var det, jeg sagde, og det er stadig rigtigt.

(Kort bemærkning).

Hans Rasmussen: Jeg har over for det ærede medlem hr. Axel Kristensen gjort opmærksom på vor stilling over for sympatistrejkevarsler. Det er en ordning, der er truffet mellem de to hovedorganisationer, idet Dansk Arbejdsgiverforening lagde hovedvægten på at bibeholde retten til sympatiaktioner. I øvrigt er der jo ikke kommet nogen sympatistrejke fra smedene; den er foreløbig stillet i bero, og forslaget går nu til afstemning. Det er slet ikke sikkert, det bliver til noget.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen rettede et spørgsmål til mig vedrørende min stilling. Den er for så vidt klar. Jeg mener, at foranstaltninger fra lovgivningsmagtens side ikke skal bringe konflikter til ophør på arbejdsmarkedet, for jeg tror, vi får den største og bedste produktion og produktivitet, når parterne selv når til enighed.

Hvordan min stilling vil være, for så vidt konflikten udvides? Deroverfor vil jeg sige, at jeg tror ikke, vi skal tage hatten af, før vi ser den fremmede.

Axel Kristensen: Det er rigtigt, at parterne — Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund — var enige om, at selv om man foretog en opdeling i 8 områder, kunne der forekomme sympatikonflikter. Vi kunne selvfølgelig, da vi gennemførte ændringen i forligsmandsloven, have sagt, at det måtte der ikke. Det kunne ikke lade sig gøre — antager jeg — da skellene

mellem disse grupper ikke er særlig eksakte, og derfor kunne det meget vel tænkes, at man kunne erklære sympatikonflikt uden at bruge det til at standse det hele. Men det, der er realiteten i dette, og som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ikke kan snakke sig fra, er, at det ærede medlem søndagen før vi diskuterede spørgsmålet her — jeg tror, det var om søndagen — udsendte strejkevarsel, hvorved han ville bruge 2 000 mennesker til at standse dem, der havde vedtaget at arbejde. Fabrikker, der havde 30 mennesker som reparatører, og som beskæftigede 1 500-1 600 mennesker, skulle standses. Når man således sætter sig ud over arbejderne selvbestemmelsesret, bruger små grupper til at beherske store grupper, er forudsætningen for forligsmandsloven væk. Så kommer det ikke mig ved, hvad Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund er blevet enige om; så kommer det mig ved, hvad der er rimeligt og rigtigt, og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har i sin egenskab af formand for Smedeforbundet gjort ubodelig skade med hensyn til muligheden for, at parterne i fremtiden kan have frihed til at løse disse spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Hans Rasmussen: Det ærede medlem synes at gå helt udenom. Jeg har nu flere gange sagt, at efter de gældende regler har parterne lov til at afgive varsel om sympatistrejke og at sætte strejke i gang, når varslet er udløbet. Dansk Arbejdsgiverforening har givet første varsel om lockout, som kan komme til at gribe ind også på de områder, hvor arbejdsgivere og arbejdere er blevet enige. Jeg kan ikke se forskellen. Jeg er derimod positivt indstillet over for en ændring af reglerne. Jeg har tidligere over for Dansk Arbejdsgiverforening stillet forslag om, at når en gruppe var færdig med sine overenskomster, skulle der ikke udefra kunne gøres attentat derpå. Kan det ærede medlem gøre sin indflydelse gældende, så vi kommer derhen, skal jeg hjælpe ham.

(Kort bemærkning).

Axel Kristensen: Der er ingen logisk sammenhæng i det, det ærede medlem